

Chỉ Tin Cây Nơ Đấng Christ

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Phi-líp 3:1–16; Rô-ma 2:25–29; Giăng 9:1–39; Ê-phê-sô 1:4, 10; 1 Cô-rinh-tô 9:24–27.*

CÂU GỐC: “Cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền phép sự sống lại của Ngài, và sự thông công thương khó của Ngài, làm cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài, mong cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết” (*Phi-líp 3:10, 11*).

Không ít thì nhiều, chúng ta vẫn còn chút nghi ngờ về sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin. Nghĩa là, vì một lý do nào đó, tất cả chúng ta đều có xu hướng dựa vào việc làm của mình, như thể chúng có thể góp phần vào sự cứu rỗi của chúng ta. Phao-lô đã giải đáp khá mạnh mẽ về điểm này với những người khẳng khái rằng phép cắt bì là cần thiết cho sự cứu rỗi.

Để đề phòng vấn đề một số người có thể coi việc làm của họ, chẳng hạn như phép cắt bì, đã góp phần vào sự cứu rỗi của họ, Phao-lô nói rõ rằng sự công bình đến từ Đấng Christ như một món quà đến bởi đức tin, chứ không phải bởi luật pháp. Dầu phép cắt bì có thể không phải là một vấn đề ngày nay, nhưng nguyên tắc mà nó đối phó với, chắc chắn là một vấn đề.

Chính cuộc Cải Cách Tin Lành đã bắt đầu từ vấn đề này: vai trò của đức tin và việc làm trong kinh nghiệm của một người theo Đấng Christ. Đấng Christ là tất cả đối với chúng ta, “là cội rễ và cuối cùng của đức tin” (*Hê-bơ-rơ 12:2*). Nếu chúng ta đặt ưu tiên đúng chỗ, chúng ta sẽ sống với sự bảo đảm của tình yêu thương Đức Chúa Trời và vui hưởng lời hứa của sự cứu rỗi, ngay cả bây giờ, khi “không để lòng tin cậy vào xác thịt” (*Phi-líp 3:3*).

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 7 tháng 1.

Vui Mừng Trong Chúa

Đọc Phi-líp 3:1–3. Phao-lô đưa ra những điểm tích cực và tiêu cực nào ở đây, và chúng liên quan như thế nào? Ông mô tả các tín đồ ra sao?

Phao-lô bắt đầu với một điểm rất tích cực và nghe giống như ông đang kết thúc bức thư của mình. Nhưng chưa vội. Ông quay trở lại một trong những chủ đề chính của bức thư này: vui mừng trong Chúa. Và ông sẽ đưa ra một số lý do cho việc đó. Điều quan trọng nhất là chúng ta phải tin cậy nơi Đấng Christ, chứ không phải nơi chính mình: “Chúng ta... khoe mình trong Đấng Christ, và không để lòng tin cậy vào xác thịt” (*Phi-líp 3:3*). Ai trong chúng ta, bằng cách này hay cách khác, đã học được bài học đắt giá về việc đặt lòng tin cậy nơi xác thịt?

Lời cảnh báo mạnh mẽ “Hãy coi chừng” (ba lần) không được tìm thấy ở bất kỳ nơi nào khác trong Kinh Thánh. Rõ ràng, người Phi-líp biết rất rõ mối đe dọa mà Phao-lô đang ám chỉ. Lời cảnh báo không phải cho ba vấn đề khác nhau, mà dường như nói về một nhóm giáo sư giả được mô tả theo ba cách khác nhau.

Những người gian ác hoặc vô đạo ở Y-sơ-ra-ên đôi khi bị gọi là “chó” (*Phi-líp 3:2*; so sánh *Thi thiên 22:16*; *Ê-sai 56:10*; *Ma-thi-ơ 7:6*; *2 Phi-e-rơ 2:21, 22*). Giáo sư giả cũng có thể được mô tả một cách chính xác là “những kẻ làm công gian ác.” Việc gọi họ là “kẻ cắt bì” (*Phi-líp 3:2*) hoặc “những kẻ cắt bì giả” cho thấy, giống như ở Ga-la-ti và các địa phương khác, họ đang tìm cách ép buộc phép cắt bì lên các tín đồ Ngoại, trái với phán quyết của Hội đồng Sứ đồ (*xem Công vụ 15*).

Điều đáng để ý là một giải pháp cho những thách thức thuộc linh, gồm cả sự lan truyền của những giáo lý sai lầm, là “hãy vui mừng trong Chúa” (*Phi-líp 3:1*; so sánh *Phi-líp 4:4*).

Bất cứ điều gì chúng ta vui mừng đều mang lại cho chúng ta niềm vui. Đức Chúa Trời muốn chúng ta vui mừng, và Lời Ngài là một loại cảm nang cho hạnh phúc chân thực và niềm vui dài lâu. Sự vui mừng bao gồm việc nhận được sự thương xót của Đức Chúa Trời (*Thi thiên 31:7*); đặt niềm tin nơi Ngài (*Thi thiên 5:11*); nhận được phước lành của sự cứu rỗi (*Thi thiên 9:14*); áp dụng luật pháp của Chúa làm lối sống của chúng ta (*Thi thiên 19:14*), kể cả ngày Sa-bát (*Ê-sai 58:13, 14*); tin Lời Ngài (*Thi thiên 119:162*); và nuôi dạy con cái tin kính (*Châm ngôn 23:24, 25*).

Cuộc sống có thể rất khó khăn đối với tất cả chúng ta, bất kể mọi điều xem ra tốt đẹp lúc này. Nhưng dấu cho đời sống khó khăn đến đâu, chúng ta vẫn có thể và nên vui mừng về những gì? Điều gì ngăn cản bạn vui mừng?

“Đời Quá Khứ” Của Phao-Lô

Trải nghiệm chung cho những người quy đạo theo Cơ Đốc giáo là họ thường nghĩ về cuộc đời mình như có hai giai đoạn, trước và sau khi họ tiếp nhận Đức Chúa Giê-su—giống như Phao-lô đã kể lại trong Phi-líp 3. Tuy nhiên, dầu đúng hay sai, đôi khi chúng ta công nhận có những người tuy không phải là Cơ Đốc nhân nhưng là “người tốt,” và nếu theo tiêu chuẩn của thế gian, nhiều người thực sự quả là tốt. Ngược lại, so với tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời, không ai là tốt, ngay cả Cơ Đốc nhân.

Trong Phi-líp 3:4–6, Phao-lô kể ra nhiều điều trong đời quá khứ mà ông đã từng tự hào. Điều gì vậy? Phần bạn sẽ mô tả những điều “tốt” trong cuộc đời của chính bạn (quá khứ và hiện tại) ra sao?

Phao-lô cho thấy sự tương phản giữa các tín đồ Do Thái truyền bá giáo lý sai lầm và những tín đồ không cắt bì, những người tin cậy vào Đấng Christ để được cứu rỗi chứ không đặt niềm tin vào những việc làm của người như phép cắt bì (*xem Hê 6:1, Hê 9:14; so sánh với Rô-ma 2:25–29*). Mặc dù đời sống và gia thế trong quá khứ của Phao-lô hẳn đã gây ấn tượng mạnh mẽ đối với những người Do Thái đồng hương, nhưng chẳng có điều nào trong ấy góp phần vào sự cứu rỗi của ông. Trái lại, chúng thực sự đã cản trở sự cứu rỗi bởi vì chúng đã làm ông mù quáng trong một thời gian, không thấy được nhu cầu mình nơi Đấng Christ.

Phao-lô không những được cắt bì—mà còn cắt bì vào ngày thứ tám, nghĩa là ông là một người Y-sơ-ra-ên chính thống và thuộc về dân giao ước. Hơn nữa, ông xuất thân từ chi phái Bên-gia-min, chi phái này có lãnh thổ bao gồm một số thành phố quan trọng nhất của Y-sơ-ra-ên. Phao-lô không những biết tiếng Hê-bơ-rơ mà còn là học trò của Trưởng Lão Ga-ma-li-ên (*Công vụ 22:3, Công vụ 26:4, 5*) và là một người Pha-ri-si, ông chắc chắn đã thấm nhuần kiến thức và cách áp dụng luật pháp, ít nhất là theo truyền thống.

Phao-lô sốt sắng với luật pháp đến nỗi ông đã bắt bớ hội thánh vì cho rằng hội thánh đe dọa nếp sống Do Thái, mà ông cho là đã được luật pháp quy định. Điều đáng nói là, mặc dù “không chỗ trách được” về “sự công bình” do người tạo ra, Phao-lô đã ý thức được rằng luật pháp thực sự sâu sắc và khắt khe hơn ông có thể tưởng tượng, và nếu không có Đấng Christ, ông sẽ bị nó buộc tội.

So sánh Rô-ma 7:7–12 với Ma-thi-ơ 5:21, 22, 27, 28. Điểm then chốt nào về luật pháp đã được Đức Chúa Giê-su và Phao-lô nêu ra, và tại sao “đức tin nơi Đấng Christ” (*Phi-líp 3:9*), chứ không phải luật pháp, là nguồn duy nhất của sự công bình?

Những Điều Quan Trọng

Như bài học hôm qua nêu lên, những điều trước đây khiến Phao-lô tự hào thực ra lại là những chướng ngại vật cho đức tin, vì chúng đã che mắt ông trước nhu cầu về

Đấng Christ. Phao-lô dùng ngôn ngữ thương mại, lời lẽ, để mô tả “sổ kế toán thuộc linh” của mình trước khi có đức tin. Chúng ta mỗi người đều có một “sổ kế toán thuộc linh.” Trước đây, sổ của Phao-lô được đo lường bằng các giá trị Do Thái giáo thời bấy giờ thay vì các giá trị Kinh Thánh như Đức Chúa Giê-su đã dạy.

Sau khi quy đạo, sổ kế toán thuộc linh của ông trông rất khác vì cán cân giá trị của nó đã thay đổi đáng kể, từ “đơn vị giá trị” của Do Thái giáo sang “đơn vị giá trị của thiên đàng.”

“Đấng từ trời xuống có thể nói về trời, và trình bày một cách chính xác những điều tạo nên đơn vị giá trị của trời, trên đó Ngài đã đóng dấu hình ảnh và danh hiệu của Ngài. Ngài biết mỗi nguy hiểm cho những người mà Ngài đến để kéo họ khỏi sự thấp hèn, và nâng họ lên cao đến một vị trí bên cạnh Ngài trên ngai. Ngài chỉ ra mỗi nguy hiểm của họ khi họ dành tình cảm cho những thứ vô ích và nguy hiểm. Ngài tìm cách kéo tâm trí khỏi những điều trần tục để hướng về thiên đàng, để chúng ta không lãng phí thời gian, tài năng và cơ hội vào những thứ hoàn toàn phù phiếm.”—Ellen G. White, trong *The Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 1 tháng 7 năm 1890.

Trong thế giới Do Thái giáo vào thế kỷ thứ nhất, Phao-lô là một ngôi sao đang lên cho đến khi ông bị mù bởi nhìn thấy ánh sáng của Đức Chúa Giê-su vinh hiển trên đường đến Đa-mách (*Công vụ 9*), và thị lực thuộc linh của ông được chữa lành, ông nhìn thấy rõ ràng.

Giăng 9 kể về một người đàn ông khác cũng bị mù và sau đó đã nhìn thấy Đức Chúa Giê-su rõ ràng. Chúa Giê-su phán rằng Ngài đến thế gian để “khiến cho người mù được thấy, còn những kẻ thấy thì trở nên mù” (Giăng 9:39). Nguyên tắc này có thể được áp dụng vào cuộc sống của chúng ta ra sao?

Chẳng gì có thể có giá trị hơn sự sống đời đời trên thiên đàng và trên đất mới. Tuy nhiên, những giá trị trần tục đã làm nhiều người mù quáng trước thực tế này. Có một sự cạnh tranh cố hữu giữa những điều được coi trọng ở trên đất (xem Ma-thi-ơ 13:22; Lu-ca 4:5, 6; 1 Giăng 2:16) và những điều coi trọng trên trời: đó là sự giống như Đấng Christ và những linh hồn được cứu.

Thế gian có thể làm chúng ta mù mờ trước những lẽ thật thuộc linh và những điều thực sự quan trọng. Bí quyết để giữ cho mắt chúng ta tập trung vào những điều thực sự quan trọng là gì?

Đức Tin Của Đấng Christ

Điểm chính của Phao-lô phải được chú ý. Ông đã trải qua một cuộc trao đổi diệu kỳ trên đường đến Đa-mách, đánh đổi cuộc sống cũ dựa trên luật pháp để được ở trong sự hiện diện của chính Đấng Christ—“để tôi được Đấng Christ và được ở trong Ngài” (*Phi-líp 3:8, 9*).

“Ở trong Ngài”, tức là ở trong Đấng Christ, một diễn tả đặc biệt. Đọc Ê-phê-sô 1:4, 2 Cô-rinh-tô 5:21, Cô-lô-se 2:9 và Ga-la-ti 2:20. Dựa trên những câu Kinh Thánh này, bạn nghĩ Phao-lô muốn nói gì?

“Ở trong Đấng Christ” đã được thảo luận rộng rãi. Không có gì ngạc nhiên khi lời giải thích hay nhất về điều này đến từ chính Phao-lô: “Để sự định trước đó trong khi kỳ mãn—hội hiệp muôn vật lại trong Đấng Christ, cả vật ở trên trời và vật ở dưới đất” (*Ê-phê-sô 1:10*). Đó là mục đích của Đức Chúa Trời ngay từ ban đầu. Và Phao-lô giải thích rõ ràng điều đó diễn ra như thế nào: “Vả, ấy là nhờ Ngài mà anh em ở trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã làm nên sự khôn ngoan, sự công bình, sự nên thánh, và sự cứu chuộc cho chúng ta” (*1 Cô-rinh-tô 1:30*).

Được “ở trong Đấng Christ” hiểu tất cả mọi điều mà kế hoạch cứu rỗi bao gồm, từ sự khởi đầu của trí tuệ thuộc linh (sự khôn ngoan), đến sự xưng công bình bởi đức tin (sự công bình), đến sự chuẩn bị cho thiên đàng (sự thánh hóa), và cuối cùng là sự vinh hiển trong Ngày Tái Lâm (sự cứu chuộc). Sự cứu rỗi là công trình của Đấng Christ từ đầu đến cuối—cho chúng ta và trong chúng ta. Vì vậy, khi có được Đấng Christ, chúng ta có mọi thứ mình cần.

Đọc Phi-líp 3:9. Phao-lô đối chiếu hai điều nào, và tại sao sự đối chiếu này lại quan trọng để luôn ghi nhớ?

Như Phao-lô đã ý thức được, việc có “sự công bình của riêng mình” không phải là sự công bình thật bởi vì luật pháp không thể ban sự sống (*xem Ga-la-ti 3:21, 22*); chỉ có Đấng Christ mới có thể, qua đức tin. Và không phải bất kỳ đức tin nào cũng vậy. Suy cho cùng, ma quỷ cũng tin và run sợ (*Gia-cơ 2:19*). Đức tin cứu rỗi duy nhất là “đức tin của Đấng Christ.” Chỉ có đức tin của Ngài đã vâng phục trọn vẹn và có thể vâng phục. Vì vậy, nếu chúng ta ở trong Đấng Christ và Ngài sống trong chúng ta (*Ga-la-ti 2:20*), thì chúng ta sống bởi đức tin của Ngài qua đức tin của chúng ta nơi Ngài.

Chỉ Một Điều—Biết Đấng Christ

Đọc Phi-líp 3:10–16. Phao-lô nêu ra một số điểm chính nào trong đoạn Kinh Thánh này?

Chắc chắn không có gì quan trọng hơn việc biết Đấng Christ, điều sẽ đảm bảo rằng cuối cùng Ngài sẽ biết chúng ta và công nhận chúng ta trước mặt Cha (*xem Ma-thi-ơ 7:21–23; Ma-thi-ơ 10:32, 33*). Chúng ta biết Ngài ra sao? Qua Lời Ngài được viết ra—đọc và sống theo Lời ấy. Chúng ta không thể biết Ngài mặt đối mặt như các môn đồ. Nhưng dầu vậy, họ vẫn không thể hiểu được lời Ngài. Điều này nhấn mạnh rằng chúng ta cần Đức Thánh Linh dẫn dắt (*Giăng 16:13*). Càng biết Ngài, chúng ta càng đến gần Ngài hơn, bởi vì chúng ta sẽ kinh nghiệm được “quyền năng của sự phục sinh của Ngài” (*Phi-líp 3:10*), điều nâng chúng ta đến “một đời sống mới” (*Rô-ma 6:4*).

Một cách khác để chúng ta đến gần Đức Chúa Giê-su hơn là qua “sự thông công trong sự đau khổ của Ngài” (*Phi-líp 3:10*). Mỗi thử thách phải đối mặt, mỗi kinh nghiệm đau thương phải mang lấy, sẽ giúp chúng ta hiểu biết hơn và trân trọng hơn những gì Chúa Giê-su đã trải qua vì chúng ta, và đồng thời chúng ta hiểu Ngài và ý muốn của Ngài rõ ràng hơn.

Cách thứ ba để chúng ta đến gần hơn là tiến tới “mục tiêu” (*Phi-líp 3:14*). Mục tiêu đó là gì? Từ này được dịch từ một từ chỉ được sử dụng ở đây trong Tân Ước (*skopos*). Nó ám chỉ đến đích của một cuộc đua và phần thưởng được trao cho người chiến thắng. Phao-lô gọi đó là “phần thưởng của sự kêu gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đấng Christ Jê-sus” (*Phi-líp 3:14*). Cũng như Đấng Christ, qua sự chết và sự phục sinh của Ngài, đã thăng thiên lên trời, Đức Chúa Trời mời gọi chúng ta nhận lãnh cùng một phần thưởng trên trời—sự sống đời đời.

Rõ ràng, chúng ta vẫn chưa đạt được điều đó. Chúng ta sẽ không được hoàn thiện cách vẹn toàn nhất cho đến khi “thân thể hèn mọn” của chúng ta được biến đổi “để trở nên giống như thân thể vinh hiển của Ngài” (*Phi-líp 3:21*). Nhưng bằng cách nhận biết Ngài và mời Ngài hiện diện trong đời sống chúng ta mỗi ngày, chúng ta tiến tới mục tiêu trở nên giống Chúa Giê-su trong mọi cách có thể ngay bây giờ. Đây cũng là “điều duy nhất” mà Phao-lô tập trung vào. Giống như cuộc chạy đua (*xem 1 Cô-rinh-tô 9:24–27*), chúng ta không quan tâm đến việc mình đang ở đâu hay ai đang theo sau. Chúng ta chỉ tập trung vào những điều phía trước—giải thưởng thiên đàng đang chờ đợi chúng ta. Hình ảnh ở đây thật sống động: một người chạy bộ hoàn toàn tập trung vào mục tiêu, căng hết mọi cơ bắp và choài người về phía trước để đến đích.

Tại sao, trong hành trình theo Chúa, điều quan trọng là không quay nhìn lại phía sau, nhất là nhìn lại tội lỗi và thất bại của mình, mà thay vào đó, luôn nhìn về phía trước, hướng đến những gì bạn đã được hứa ngay lúc này trong Đấng Christ?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: “Ai muốn xây dựng một tính tình mạnh mẽ, cân đối, ai muốn trở thành một Cơ Đốc nhân quân bình, họ phải dâng hiến tất cả và làm tất cả cho Đấng Christ; vì Đấng Cứu Chuộc không chấp nhận một phục sự nửa vời. Mỗi ngày, họ phải học ý nghĩa của sự phó thác. Họ phải học hỏi lời Chúa, học hỏi ý nghĩa và vâng giữ các giáo huấn của Ngài. Nhờ đó, họ có thể đạt đến tiêu chuẩn của một Cơ Đốc nhân xuất sắc. Mỗi ngày, Đức Chúa Trời cùng làm việc với họ, hoàn thiện đức tính cần có để họ đứng vững trong giai đoạn thử thách cuối cùng. Và ngày qua ngày, người tín đồ tập luyện trước mặt loài người và thiên sứ một thử nghiệm tuyệt vời, bày tỏ những gì Phúc Âm có thể làm được cho loài người sa ngã.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 483.

“Những ai chờ đợi Chúa Rể đến phải nói với dân chúng: ‘Kìa Đức Chúa Trời của các ngươi.’ Những tia cuối cùng của ánh sáng thương xót—sứ điệp cuối cùng của thương xót được ban cho thế gian—là sự mặc khải về bản chất yêu thương của Ngài. Con cái Đức Chúa Trời phải biểu lộ vinh quang của Ngài. Trong đời sống và đức tính của mình, họ phải bày tỏ những gì ân điển của Đức Chúa Trời đã làm cho họ.

“Ánh sáng của Mặt Trời Công Chính phải chiếu sáng qua những việc lành—bằng lời của lẽ thật, và việc làm thánh khiết.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, tr. 415, 416.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Suy ngẫm thêm về câu hỏi hãy vui mừng trong Chúa. Lưu ý rằng câu này không nói đến việc vui mừng trong những thử thách (mặc dù điều đó cũng đúng với Kinh Thánh) mà là vui mừng trong Chúa. Tại sao việc chúng ta luôn ghi nhớ Chúa, lòng nhân từ, quyền năng, tình yêu thương và sự cứu rỗi của Ngài, là quan trọng? Làm điều đó sẽ có lợi lớn cho chúng ta ra sao giữa những thử thách không thể tránh khỏi của cuộc đời?
2. Những câu trích dẫn trên mô tả vai trò của ân điển trong việc tạo ra “những việc lành” mà chúng ta, những Cơ Đốc nhân, làm. Tại sao chức năng này của ân điển lại quan trọng đến vậy khi chúng ta đang mong chờ sự tái lâm của Đấng Christ? Nghĩa là, mặc dù chúng ta không được cứu bởi việc lành, nhưng liệu chúng ta có thực sự được cứu nếu không làm việc lành?
3. Hãy suy ngẫm thêm về ý tưởng không tin cậy vào xác thật. Điều đó có nghĩa gì? Tại sao chúng ta không nên tin cậy vào nó? Chẳng phải xác thật của chúng ta là một món quà từ Đức Chúa Trời sao?